

Ava

—**N**o hem d'oblidar que, aquí, al Mount Saint Michaels, som una comunitat. —Les celles triangulars de la senyora Bryan són molt serioses sota els cabells llisos i engominats enrere—. I quan un dels membres de la nostra comunitat cau ens hem d'unir per ajudar-nos els uns als altres a aixecar-nos. —Fa una pausa—. Aquest arbre ens servirà de recordatori.

Aleshores s'escura la gola, però no sento què diu a continuació perquè estic xisclant. El meu cos salta del seient i la meua boca entra en erupció amb un crit tan violent que em faig una mica de por jo mateixa.

—No ha caigut, s'ha mort —crido—. És morta.

Set-cents caps que es giren roden com una onada per mirar-me.

—I un arbre? De debò? Detestava la natura! —crido a la senyora Bryan, que murmura pel micròfon que els estudiants s'asseguin.

Estic enfadada d'una manera que és nova per a mi, tots i cada un dels meus òrgans interns intenten sortir atacant del meu cos com un gos guardià rabiós, i és pel que diuen d'ella. O el que no diuen. És el que no diuen el que m'emprenya més. Els últims sis mesos he aconseguit aguantar-me, però avui, quan han començat a parlar de l'estúpida placa sobre l'estúpid tros de ciment al costat de l'estúpid puto arbre que han tardat hores a plantar, tots fent veure, no ho sé, fent veure que és una gran cosa —fent veure que els importa—, no he pogut més.

—I si vol parlar d'ella, almenys digui el seu nom.

Hi ha una allau de murmuris i rialletes tot al voltant meu mentre la senyora Bryan, ara cridant, intenta calmar les masses descontrolades. Estic atrapada enmig d'una fila, saltant per sobre les persones del costat i murmurant com una sonada. El nano del serrell en punta em pessiga el cul i em giro i el pego al pit.

—Te'n deus fotre, oi? —escupo a la seva cara i estic força segura de veure terror autèntic als seus ulls blaus.

Quan arribo finalment al passadís, al centre dels grups d'alumnes alterats, ara més tranquils però encara mirant-me, em quedo paralizada.

Fes alguna cosa, Ava.

Miro la senyora Bryan que m'observa com si em volgués veure morta i em poso a riure. Digues alguna cosa, la que sigui, Ava. Para de riure. Però no ho puc evitar. Soc molt conscient que dec semblar boja per tancar, però se me'n fot.

Em passo les mans pels cabells, brando el cap i em dirigeixo a tot l'auditori.

—Sabeu què és el més insultant de tot plegat? És el cor cantant aquesta estúpida cançó de Miley Cyrus sobre pujar una puta muntanya per recordar-la, perquè això hauria fet que es volgués tornar a suïcidar.

L'auditori esclata en rialles i ovacions mentre jo ensenyo el dit del mig amb les dues mans a la senyora Bryan, em giro i camino cap al fons de la sala i surto per la gran porta doble. Sento el cop de la porta darrere meu.

Vas molt bé, Ava.

M'havia promès aquest mateix matí que intentaria ser una d'aquelles noies callades i discretes que passen desapercebudes. Fins i tot em vaig escriure “sigues beix?” al dors de la mà amb un retolador negre com a recordatori. Des del dia que vaig tornar a l'escola que la gent em mira, xiuxiueja i m'assenyala tan subtilment com un cop de puny a la cara. Em vaig plantejar de fer-me una samarreta que digués: “La meva millor amiga acaba de morir perdoneu si us faig sentir incòmodes”, però se'ns va acabar la tinta de la impressora. En fi, es veu que saltar del seient i cridar a tot pulmó ha aconseguit el mateix efecte.

Només fa un mes que he tornat a anar a classe tot el dia; abans d'això hi vaig anar unes setmanes de mitja jornada, i només perquè no vaig tenir més remei. Si fos per mi, no hauria tornat mai. Me n'hauria anat amb un gran gest de comiat, com pintar una bona verga a la pista d'atletisme amb herbicida o una cosa així. Però la senyora Bryan i els altres professors es van posar molt pesats amb l'últim curs i les classes que m'havia perdut i el meu pare es va quedar sense excuses per fer-los callar. Les últimes setmanes s'havien fos en una boira en què jo maldava per estar atenta o feia campana. O desconnecta-

va quan els altres feien monòlegs sobre com entenien com em sentia perquè quan la seva àvia s'havia mort o quan la seva tieta s'havia mort o quan el seu puto gos s'havia mort s'havien sentit bla bla bla i bla. Però no en sabien res. No s'havia mort la meva àvia, ni la meva tieta ni el meu gos, era la Kelly. Era la meva millor amiga. No hi ha paraules per al que se sent i tampoc vull parlar del que se sent perquè des que va passar, tot, ara mateix, és una autèntica merda i les equacions quadràtiques no tenen cap sentit quan tot el cos em fa mal amb aquesta terrible tristesa que et deixa sense esma.

És com si la vida anés més a poc a poc. Ja em pensava que l'escola anava a poc a poc abans que ella es morís. Ara sembla que el temps s'hagi mort amb ella. El que ho empitjora és que tots es comporten com si estiguessin empenyats amb mi, i amb ella. Estan empenyats amb ella perquè va passar i estan empenyats amb mi perquè no supero que hagi passat. Però només fa sis mesos. No és res. M'imagino que em sentiré així la resta de la meua vida.

Quan arribo a casa de la Kelly, obro la porta lateral i entro al pati de darrere pel costat dels contenidors d'escombraries. En Lincoln està assegut al terra del pati només amb calçotets.

—Què fas? —pregunto.

En Lincoln se sobresalta. Veu que soc jo i es relaxa.

—La mare no em deixa en pau perquè la meua roba fa pudor de tabac.

—I?

—I ara ja no en fa. —Fa una bona pipada al cigarret.

Li dono un copet amb el peu i m'assec al costat.

—Molt espavilat.

Observo el petit moviment del seu pit quan respira. La pell morena tibant sobre els músculs del pit. No es pot negar que està bo. Però no és guapo d'una manera convencional; més aviat guapo de model especial, com si pogués sortir en un catàleg d'una botiga de surf portant un banyador, i sense samarreta, això segur. Té una mandíbula marcada i uns ulls marrons grans i potents, que t'hi fixes perquè sempre porta els cabells supercurts.

La Tina, la mare d'en Lincoln i la Kelly, s'ha tornat molt hostil des que la Kel va morir. Abans ens enteníem molt bé. Es pot dir que era com la meva mare. Però potser un mes després del funeral vaig començar a tenir la sensació que no suportava tenir-me a prop. El pare diu que és perquè li recordo la Kel. Diu que ha de ser molt difícil per a ella, cosa que entenc, però la trobo a faltar, ho trobo a faltar tot, com eren les coses abans. Ara només hi puc anar quan ella no és a casa. Si la Tina m'hi trobés es posaria molt nerviosa i, si descobrís que en Lincoln i jo ens veiem, em sembla que es tornaria boja del tot. No la vull disgustar, però no ho puc evitar. M'agrada venir aquí, l'olor de la casa és molt familiar per a mi, com l'oli de coco i l'espígol i la pols, tots barrejats. Sé on ho guarden tot a la cuina, i on trepitjar els taulons de fusta perquè no grinyolin. Quan soc aquí no em sento tan boja, que en si és una bogeria perquè en aquest moment en aquesta casa absolutament tot és de bojós.

—No has vingut a classe —dic. Ara noto quan no hi és, abans no.

—No —calla un moment abans de dir—: però m'han dit que tu sí que hi has anat.

Com vols que no ho sabés! Exhalo sorollosament, giro el cap per no mirar-lo, i em frego el front amb la mà.

—Vols. Parlar. D'això?

—Lincoln, tu no en vols parlar.

—No. Però i tu?

—No —dic ràpidament. No en vull parlar ara perquè n'hauré de parlar tant si com no. N'hauré de parlar amb el pare, i la directora i l'assessora de l'escola i amb tots els imbècils de l'escola que em miraran com si fos idiota durant les pròximes setmanes. Li prenc el cigarret dels dits i inhalo amb força. Hi ha un llarg silenci abans que un dels dos enraoni.

Sempre ens hem entès, però no havíem estat mai amics. Es pot dir que jo he estat a la casa cada cap de setmana des que tenia quatre anys i he anat de vacances amb la família gairebé sempre. Però en Lincoln sempre va ser el germà gran enrotllat, que ens arreglava la bici o posava música forta o bevia al garatge amb els companys.

Quan érem petites els espiàvem des del pati. Pensàvem que si sabíem com parlaven els nois de les noies quan elles no hi eren estaríem més ben preparades per parlar amb ells quan les noies fóssim nosaltres.

Quan fèiem novè vam començar a anar a les mateixes festes i em sembla que això el va posar una mica nerviós. La Kel va començar a lligar amb els seus amics i ell flipava, i es va posar molt protector i ell i la Kel es barallaven.

—Així són les coses, Kelly. Soc més gran i sé el que et convé —deia ell.

Però la Kel no es deixava dir una cosa així per ningú i encara menys per en Lincoln. Es va inventar una norma en què a ell no se li permetia lligar amb ningú del nostre curs i ella no podia lligar amb ningú del seu, i tots dos van complir la seva part del tracte fins a la nit que tots vam anar a la festa dels divuit anys de l'Stuart Gillespie. En Lincoln es moria de ganes

de lligar amb l'Amanda Higgins, que tenia unes mamelles immenses. Porno immenses.

—A la merda el tracte, Kel, l'Amanda se'n mor de ganes, eh?
—va dir en Lincoln dret davant de la Kelly saltant d'un peu a l'altre com una jugadora de netbol perquè la Kelly no se li escapés.

—Ets un porc —va dir la Kelly, empipada.

—Va, només una vegada.

—Si tu lligues amb l'Amanda jo em morrejo amb... —va fer una ullada a la festa repassant els nois—. En Tom Greig.

En Lincoln va bufar sorollosament.

—És un imbècil.

—Tu sí que ets imbècil —va contestar la Kelly.

En Lincoln va gemegar, va mirar en Tom Greig, que feia crits davant d'un altre noi que bevia d'una ampolla de vodka.

—D'acord —va balbucejar tot marxant. Però es va girar i em va mirar—. I tu amb qui lligaràs, Aves?

Em vaig quedar de pedra.

—Amb ningú —vaig balbucejar—. Amb ningú. —Aquesta vegada intentant semblar més segura.

—Sí —va callar un moment—. Segurament aquí tampoc hi ha gaires nois que vulguin lligar amb tu. —I se'n va anar mentre la Kelly l'engegava a la merda a crits.

Ella es va girar de seguida cap a mi.

—No ho pensa, Aves, només em vol fer empenyar. Que més voldrien tots els nois d'aquí que enrotllar-se amb tu. —La cara se li va il·luminar amb el seu enorme somriure ple de dents i no vaig poder evitar riure. Va repenjar el front en el meu de manera que els seus ulls es confonien en un de tan a prop que era—. Ets la més maca de totes —va dir baixet, i vaig assentir. Sempre sabia què havia de dir. Sempre.

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Títol original en anglès:

Beautiful Mess

Text de Claire Christian

© The Text Publishing Company, 2017

Edició representada per l'Agència Carme Balcells

© del text: Claire Christian, 2017

© de la traducció: Esther Roig, 2018

© d'aquesta edició: Pagès editors, S L, 2018

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: desembre de 2018

ISBN: 978-84-1303-060-9

DL L 1.328-2018

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.